

Rozprawa doktorska koncentruje się na zagadnieniu miejskiego artywizmu oraz sposobach w jaki praktyki artystyczne odpowiadają na wielowymiarowe kryzysy miejskie: niewydolność polityki mieszkaniowej, pogłębiające się nierówności techno-polityczne oraz kryzys ekologiczny. Artywizm zostaje tu rozpatrzony przede wszystkim ze względu na swój polityczny charakter oraz twórczy potencjał krytyczno-antycypacyjny. Skupiono się na bardzo konkretnym „wycinku” artystycznej działalności antykryzysowej, tj. określonych form praktyk – mapowania, prototypowania, tworzenia para-instytucji. W ramach proponowanych rozważań namysł nad artywizmem jest łączony z teorią „transaktywistycznego zaangażowania” (Mark W. Rectanus). To perspektywa uwypuklająca translokalny charakter artywizmu, który coraz silniej koncentruje się na ponadlokalnej koalicyjności, wzajemnym wsparciu, dystrybuowaniu narzędzi oraz wiedzy przy jednoczesnym zachowaniu wrażliwości na różnorodność lokalnych kontekstów. Istotnym dla prowadzonej analizy jest wskazanie zbieżności antykryzysowego artywizmu z krytycznymi wariantami studiów miejskich (przede wszystkim perspektywą neolefebrowską) oraz ich przeobrażeniami w ramach ruchu ontologicznego w studiach miejskich. Perspektywy krytycznych studiów miejskich oraz wyobraźniowy wymiar krytycznej teorii urbanistycznej pozostają kluczowe dla wskazania „miejskiego charakteru” artywizmu: odświeżenia hasła „prawa do miasta” (Henri Lefebvre), namysłu nad „polityką zaangażowania” (Ash Amin, Nigel Thrift, Colin McFarlane) oraz wdrażania postaw i praktyk antykryzysowych. Analiza artystycznych projektów angażujących się w politykę mieszkaniową, kwestie technologizacji oraz kryzys ekologiczny pokazuje, że współczesna walka o „prawo do miasta” jest coraz wyraźniej łączona ze specyficznym rozumieniem miejskości – złożonych relacji i rozmaitych agend sprawstwa (technologii, klimatu, ekonomii, ekologii, aktorów ludzkich i pozaludzkich).